

Sygn. akt XXVII Ca 3887/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXVII Cywilny - Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Ewa Cylc**

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **T. F.**

przeciwko (...) **Spółce akcyjnej w W.**

o **zapłatę**

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt II C 1829/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od T. F. na rzecz (...) Spółce akcyjnej w W. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Ewa Cylc

Sygn. akt XXVII Ca 3887/16

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynił na jego podstawie trafne ustalenia faktyczne. Prawidłowo też uznał, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie może obowiązywać w okolicznościach sprawy, albowiem budzą one uzasadnione wątpliwości.

Odnosząc się do podniesionych przez apelującą zarzutów w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, podkreślenia wymaga, że zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego nie może zostać

uznany za skuteczny, kiedy polega na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej oceny materiału dowodowego (tak: postanowienie SN z 10 lutego 2002 r., sygn. II CKN 572/99). Również nieskuteczny jest zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego, polegający na odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, bez jednoczesnego wykazania przy pomocy argumentacji jurydycznej, że ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów. Pamiętać, bowiem należy, że na sądzie ciąży wyłącznie obowiązek wyciągnięcia, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wniosków logicznie poprawnych, zaś w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego ustawodawca przyznał sądowi swobodę, pod warunkiem, że ocena ta nie jest jednak sprzeczna ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Zatem jedynie w sytuacji, kiedy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo przeczy zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo - skutkowych, tylko wtedy przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: SN w wyroku z 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00).

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy ocenił wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, zgodnie z regułami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia, w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny. Nadał dowodom odpowiednią do ich przekonywania moc dowodową oraz poprawnie ocenił ich wiarygodność. Apelujący nie podważył tej oceny w żadnym zakresie. Nie przeprowadził wyводу kwestionującego ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Swe zadanie w przedmiocie oceny wiarygodności i mocy dowodowej zaofiarowanych w sprawie dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału - Sąd Rejonowy wypełnił prawidłowo.

Podnieść w tym miejscu należy, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). To na powódzie - jako stronie inicjującej postępowanie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przez nią podnoszonych. Przepis art. 217. § 1 k.p.c. dodatkowo wskazuje, że strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

Sąd Okręgowy stwierdza, że Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił powództwo podnosząc, że materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał, iż powód nie zawarł z pozwanym umowy przewozu na lot łączony z W. do L. przez W., a jedynie na lot z W. do W.. Umowa przewozu na lot łączony zawarł z przewoźnikiem L. na trasie W.-F.-L. w dniu 24 lutego 2014 r. Bezsporne było, co przyznała strona pozwana, że opóźnienie na tej trasie wynosiło 1 godzinę i 11 minut, a więc nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. i wydanym na tym tle wyroku Trybunał Sprawiedliwości z dnia 26 lutego 2013 w sprawie C-11/11.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 244 k.p.c. wskazać należy, że przepis ten nie będzie miał tu zastosowania. Przede wszystkim podkreślić należy, że Sąd nie jest związany ustaleniami dokonanymi przez Prezesa ULC na potrzeby wydania w/w decyzji i jest zobowiązany dokonać własnych ustaleń na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ponadto decyzja Prezesa ULC z dnia 6 sierpnia 2014 r., na którą powołuje się powód po pierwsze stwierdza jedynie brak naruszenia przez przewoźnika lotniczego praw pasażera dotyczącego lotu z dnia 24 lutego 2014 r. o oznaczeniu kodowym (...) na odcinku na trasie W.-W., będącego częścią podróży lotniczej na trasie W. - W. - L.. Dalej Prezes USC stwierdził, że „nie budzi wątpliwości, że pasażer posiadał rezerwację na rejsy (...) (..) z (...) do W. i (...) z W. do L.. Start skarżonego rejsu o oznaczeniu (...) był planowany na godz. 7:00 (...). Obsługującym przewoźnikiem powyższego rejsu były (...) S.A.”. Stwierdzone w tej decyzji opóźnienie w/w rejsu również wynosiło 1 godzinę i 11 minut. Powyższe oznacza, że - tak jak w niniejszej sprawie - Prezes (...) ustalił, iż (...) S.A. obsługiwał jedynie rejs nr (...) na trasie W.-W..

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. mając na uwadze jego wynik.